

Poznań 2011 rok.

Uniwersytet im. Adama Mickiewicza Wydział Historyczny Instytut Historii.

Zdzisław Andrzejewski

POZNAŃSKIE SZPITALNICTWO WOJSKOWE W LATACH 1945 – 2000.

Rozprawa doktorska przygotowana pod kierunkiem naukowym prof. nadzw. dr hab. Janusza Karwata.

.....urywek z rozprawy doktorskiej Pana Zdzisława Andrzejewskiego.

„Mobilizacja jednostek służby zdrowia armii „Poznań” przebiegała bez większych zakłóceń i była należycie przygotowana tak pod względem organizacyjnym, jak i personalnym. Organiczna służba zdrowia armii liczyła 140 lekarzy, w innych armiach rezerwy służby zdrowia przy pełnej mobilizacji były niewystarczające. 7 Szpital Okręgowy po wykonaniu zadań mobilizacyjnych rozpoczął w pierwszych dniach września przygotowania do ewakuacji. **Po objęciu w sierpniu stanowiska Szefa Służby Zdrowia Armii Poznań przez płk T. Kucharskiego** komendantem wojennym szpitala okręgowego został płk dr Guda-Wołkowiński. Kadre szpitala uzupełniono powołując lekarzy rezerwy. 4 września 1939 roku transportem kolejowym szpital dociera do Kutna, gdzie rozpoczęto prace związane z organizacją szpitala ewakuacyjnego armii na bazie szpitala cywilnego i koszar 37 pułku piechoty. Eszelon(transport wojskowy) 7 Szpitala Okręgowego po wielu trudach i bombardowaniach lotniczych **dotarł w rejon Żychlina, gdzie po częściowym wyładowaniu zaczął współpracować ze szpitalami Armii „Pomorze” w m. Pniewo przez okres 3 dni.**

Duża liczba rannych zalegała w skupisku rannych w Luszyńcu, gdzie na zlecenie władz niemieckich por. dr med. Jan Masełkowski stworzył zaimprovizowany szpital dla 600 rannych. Na jedną dobę skierowano tam dwóch chirurgów niemieckich, którzy po wykonaniu zabiegów wrócili do swego szpitala polowego. W dniach 20 i 21 września przyjechało do Luszyńca kilku lekarzy z Armii „Poznań” z mjr Fritzem na czele. Po ośmiu dniach pracy zaczęto ten szpital likwidować, a rannych przewożono do szpitali łowickich”.